

proti oknu. Bog vedi, kakšna misel ga je nenadoma obsenčila : okrenil se je urno ter je pobegnil.

Župnik je čakal in zmerom bolj je rasla bojazen v njegovem srcu.

„Kaj sem jim storil, da se me ogibajo? O Bog, tako ostavijo človeka v nesreči samega!“

(Dalje prihodnjič.)

Tam v temnem lesu.

Tam na vejah v temnem lesu
 pojejo mi črni kosi —
 črni kosi, zlatokljuni.
 Kaj pa požete mi letos,
 kakšno novo o ljubezni?
 O ljubezni, da ne vgasne
 kakor zvezda na obzorju?
 O ljubezni, da ne vtone
 kakor solnce za gorami?
 O ljubezni, da ne vsahne
 kakor roža sredi vrta? —
 O ljubezni, ki ne pade
 kot pod ostro koso bilka?

— — — — —
 A pojó si črni kosi
 drobne pesmi o ljubezni:
 Ljubav ugasne kakor zvezda,
 ko se mladi dan zaznava —
 Ljubav usahne — kakor roža,
 ko jesen na vrt priplava . . .
 Ljubav vtone kakor solnce
 na večer tam za gorami . . .
 Ljubav pade . . . kakor bilka
 pod blestečimi kosami . . .

M. P. Nataša.

